

BORBAN AZ IGAZSÁG

HATÁSOS ELSŐSEGÉLYNYÚJTÁS

A nagy háború után két felsőhegyi legény jött be Zentára atyafilátogatóba egy vasárnap. Mivel jól érezték magukat, nem mentek ki este a faluba, hanem bent maradtak a városban; s hogy agyonüssék az időt, elnéztek a bálba is, a Hajduskához.

Egyikük már jócskán kapatosan érkezett a táncmulatságra, így hát igen-igen dagadozott benne a virtus. Ahelyett, hogy meghúzta volna magát – mert, ugye, idegen helyen még a harapós kutyának is lába közt a farka –, a legény kötekedett, nem fért a bőrébe, s a táncból-e, lekérésből-e kifolyólag összeakaszkodott egy tóparti fiatalemberrel.

– Gyere ki, komám, ha már olyan nagy legíny vagy, hadd csináljak kúdust belüled odakint! – invitálta kifelé a tóparti rivális.

Nem mondatta magának kétszer a felsőhegyi, indult máris kifelé. Ám alig húzta be maga után a kocsmajtót, kint a sötétben akkora ütést kapott a fejére, hogy csak nyaklott össze, mint Topolyán a bugyli.

A társa akadt rá a fal mellett, aki borosüveggel lépett ki a kocsmából, hogy mégis kéznél legyen, ha kell...

A sötétben tapogatózva, víz hiányában borral kezdte élesztgetni, locsolgatni a földijét. Azt hitte, nem jön létre egyhamar, de aztán – ha nyögve is – csak megszólalt a cimbora:

– Belém öntsd, te marha, ne a nyakamba!

BORÁSZATI SZAKVIZSGA

Az egykori zentai kisipari szövetkezet alkalmazottai között dolgozott egy jónevű kereskedő is, aki – tehetős szőlőbirtokos lévén – magát igen járatos és képzett borszakértőnek vallotta.

Történt, hogy a szövetkezet egyik ügyfele, egy köztisztviselő álló szabómester azt ígérte: leánya lakodalmán a vállalat embereit is megtiszteli abból a jóféle borból, amit még 10 évvel ezelőtt félretett a lány esküvőjére.

Megtartották a lagzit – hét falura szóló lakodalom volt! – de bizony, a szövetkezetben hiába várták a beígért nedűt, a megtisztelésből nem lett semmi. Nem is állhatták meg szó nélkül a mulasztást, s amikor a mester legközelebb belátogatott a vállalatba, elkezdtek példálózgatni az emberek:

– Ígérni uraság, megadni emberség!

– Bizony, csak úgy ér valamit az ígélet, ha teljesítik...

Röstellte szörnyen, szánta-bánta az örömapa a mulasztást, de azzal mentegetőzött, hogy az esküvő rengeteg gonddal, sok szaladgálással járt, meg hogy a bor is elfogyott mind egy cseppig, még elég se lett...

Hogy mégse tartsák garasoskodónak, azt ajánlotta: ha tudnak valahol jó házibort, hozassanak öt litert, ő fizeti.

Kaptak az ajánlaton a kisiparosok, s kollegialitásból borszakértő munkatársuk házához ugrasztották át a küldöncöt a demizsonnal.

Jött is az hamarosan, s alig ültek le poharazgatni, megérkezett a városból borszakértő kollégájuk is, aki melleleg a vállalat könyvelője volt.

– Hát maguk? – képedt el a teli poharak láttán.

– Jöjjön, jöjjön, könyvelő úr! – invitálták a többiek. – Ezt kóstolja meg! Nem ivott ilyet, mióta a gatyáját megkötötte!

– De hát honnan?

– Honnan, honnan? Hozta a szabó a lánya esküvőjéről! – magyarázták.

– Ez az a tízéves! – hunyorított a többiekre Mezei Miska, az iroda tréfamestere. – Ez ám a bor! Itatja is magát! – s máris nyújtotta a poharát koccintásra.

A könyvelő azonban előbb szakértő mozdulattal a világosság felé fordította a magáét, vizsgálgatta az ital színét, majd beleszagolt, s utána hörpintve a pohárból, ízlelgette a bor zamatát, rágta, rágogatta, s aztán végtelen undorral lenyelve, így szólt:

– Ez maguknak bor?! Ez a vinkó? Ez a bicskanyitogató lőre! Tudják, mi ez? Szar!! Ebből még tíz év múlva se lesz jó bor! – vágta ki megfölbbezhetetlenül.

ELVONÓKÚRA

Boldogult S. Ádi bácsi igen jó ember volt annak idején, de azért akadt neki is kisebb hibája: nagyon félt a vízkórságtól, ezért csak bort ivott, de azt igen kiadós mennyiségben. Szerencsére nem a kocsmában, hanem

odahaza (lévén szőlőbirtokos), így aztán kedves élete párjának naponta módja nyílott arra, hogy annyira-amennyire hőkölje, mértéktartásra intse az urát.

Mivel a feleség nagyon unta már, hogy minden este a férjét strázsálja: berüg-e, nem rüg-e, s mivel akkortájt még nem uzoválták az elvonókúrát, S. néni a patikárius urat kérte meg: készítene neki olyanfajta patikaszer, amellyel leszoktathatná Ádi bácsit a mértéktelen borivásról.

A gyógyszerész megértéssel fogadta az asszonyság kérését. Adott neki egy kis üveg folyadékot, azzal az utasítással, hogy amikor Ádi bácsi már igen kapatos állapotban lesz, csöpögtesen tíz csöppet a boradagjába, meglátja, hogy az ura meg fog a bortól undorodni.

Még aznap alkalom kínálkozott a hatásos gyógyszer kipróbálására.

S. néni maga töltött bort az urának, de idegességében-e, zavarában-e, megfélekedezett az adagolás mikéntjéről, s a medikália egész tartalmát belélőtyentette a borospohárba.

Ádi bácsi mit se gyanítva, egy hajtásra gallér mögé öntötte a jóféle homokot, csettintett hozzá, s máris kérte a következő adagot. A feleség szegény se eleven, se holt nem volt, emésztette a félelem, hogy hátha meg találta az urát mérgezni, ezért hát reszkető inakkal ment, és hozta a kamrából az újabb teli poharat. (Ha már úgyis meghal a boldogtalan...) Alig lehelt azonban bele a pohárba, Ádi bácsi máris vette le a szájáról, s méltatlankodó hangon ezt mondta:

– Hétkám, mért nem abból a borból töltöttél, amiből az előbb hoztál? Annak egészen más volt az aromája, meg sokkal jobban is csúszott...

ÁTHOZTA A VÁMON...

Bodor István, a fogyhatatlan életkedvű zentai ügyvéd átlátogatott egyszer Magyarországra a feleségével.

Szegedre érve a feleség elindult bevásárolni ezt-azt, a férj pedig, aki unta a mászkálást, bevette magát egy borkóstolóba nedűt ízlelgetni. Bár jószívű ember, s több literre volt hitelesítve, az egy-két órás kóstoltatás azért őt is különb kedélyállapotba juttatta a szokványosnál.

Órák teltén, találkozza a megbeszélt helyen a feleségével, kisült, hogy hitvesének maradt még valami vennivalója, ezért újra magára hagyta a férjet. Az sem volt rest, újabb borharapó után nézett, s jóféle homokira váltva a még megmaradt forintokat, telített kedéllyel érkezett az autóbuszállomásra.

Visszafelé a határon őt is megkérdezte a vámtiszt:
– Mit visz, uram?
– Hogy én-e?
– Igen, ön.
– Inget, kérem, inget – felelt virágos jókedvvel.
– Inget?! – képedt el a vámos. – S szabad tudnom, milyen inget?
– Hogy milyen?... Hehehe! Pusztamérgesi rizlinget, csak nem lát-
szik, mert itt bévül hordom – világosította fel jogászunk a hivatalos
közeget.

JÓ EMBER LEHETETT...

Boldogult Szegedi Sándor bácsi a Völgypartról igencsak szerette a szőlőt, főleg ha azt folyékony állapotban lehetett fogyasztani. Ez okból kifolyólag gyakorta ott felejtette magát a környékbeli kocsmák valamelyikében, különösen olyankor, amikor alkalmas ivócimbora is akadt, akivel alaposan meghányták-vetették az adót, a termést, a politikát, no meg a világ folyását. Ilyenkor hat ökörrrel sem lehetett kimozdítani onnan. Rimánkodhatott ott akár az asszony, sírhatott akármelyik családtag:

– Gyü’k kend, apjukom! – Gyűjjék, édesapám! – az öreg annál konokabban maradt tovább a pohár mellett.

Egyszer bevette magát a Zsidó Sándor kocsmájába, s ott kezdte dűtögetni befelé a borospoharakat. A gyerek meg kint maradt a kocsin, a lovakra vigyázott.

Késő ősre járt már, nem volt éppen az a vakmeleg, dideregtek a jószágok, a gyerek is jócskán vacogott a kocsiülésen, annyira, hogy végül is a vendégeknek kellett figyelmeztetniök Sándor bácsit: mért nem megy már, mért várakoztatja meg úgy a kintlevőket.

Mire az öreg mély meggyőződéssel csak ennyit mondott:

– Hajjátok, nem várnak azok jobb embert énnálam!

HOL ESİK JOBBAN A BERÚGÁS?

Búcsú volt Adorjánon, és az egyik zentai polgár is átlátogatott a szomszéd faluba. Egyrészt a búcsú okán, másrészt a nászuramékat is illett már meglátogatni, akik mindig olyan nyájasan invitálták, hogy tisztelje meg őket sűrűbben a látogatásával.

Természetesen nagy tisztelességgel fogadták, s nem csupán szíves szóval, hanem mindenféle jóval megkínálták, melyek közül a vendégnek a jóféle horgosi siller ízlett legjobban. Nem csoda hát, ha az iddogálást a búcsúsokadalom föltekintése után a kocsmában is folytatta a nászával, kinek személyében igen jó szesztestvérre akadt.

Spriccerezés és sűrű koccintgatás közben arról agyvégyeztek, hogy hol jobb élni: Adorjánon-e vagy pediglen Zentán, ki-ki dicsérve persze a maga szűkebb pátriáját.

Jól beszélzelve indultak hazafelé az ünnepi ebéd elfogyasztására. Ám a zentai vendég annyira be talált törülközni, hogy körösztozve a lépést, hol az utca bal, hol meg a jobb oldalán támogatta a kerítésfalakat. Mikor már vagy tizedszer került érintkezésbe a szűk falusi utca innenső meg túlsó oldalával, nekitámaszkodva az egyik eperfa törzsének, ezt dadogta a vele lépést tartó nász felé:

– Hallod, nászom, baszd meg a faludat! Mondhatsz te énekem, amit akarsz, mégse Zenta ez a te Adorjánod! Itt még ki se tántoroghatja magát kedvire az ember.

